

# KULTURA

## Život na míru talentu

Sám občas používá příměr: světlo na obzoru. Jde pokaždé o pojmenování záležitosti, kterou Honza Jareš vnímá jako světlo na konci tunelu. „Světlem“ se stal i hudební talent, který mu vykompenzoval jeho nevidomost.

Text: MICHAELA ZINDELOVÁ  
Foto: JAN ŠILPOCH  
A Z ARCHIVU JANA JAREŠE

V kavárně, někde v Praze, natáčet pohodlně u kafe nebo čaje – takové chvíle jsou prý Honzovi pro nový rozhovor nejbližší. Ovšem v čase před Vánocemi byl muzikantem „na roztrhání“. Brzy jsem při hledání termínu pochopila, že tenhle stres je vlastně celoroční – Honza Jareš, dnes profesionální hudebník, absolvuje totiž bezmála dvě stovky vystoupení v roce.

Pokud by v článku ovšem chyběla výpověď alespoň jednoho z Honzových rodičů, kteří jsou v dobrém slova smyslu multifunkční, bylo by mi to dost líto. Osud mladého páru Jarešových, Jany a Vladimíra, je krátkce po studii přivedl k rodičovství, ve kterém bylo úplně všechno jinak!

### O NÁVRATU HUDEBNÍ ENERGIE

**Pouštíte se rád do věcí bez mantinelů, nebo víte o svých hranicích?**  
**Honza Jareš:** Pouštěl jsem se od mala s nadšením do věcí, které bych jako nevidomý teoreticky dělat neměl. Myslím, že mám v sobě stejně

dávky trpělivosti i netrpělivosti. Třeba u hudby žádné limity neuznávám. Kdysi jsem i mívval posudky na věci, které hrát prostě nemůžu. Ale pro mě taková stopka neexistuje! To ale neznamená, že si nevážím toho, že mé hudba může provázet můj životem. Přivkl jsem si prostě na svoji nevidomost nejen ve své profesi, ale „instaloval“ jsem také své možnosti na spoustu zálib a koníčků, které mám rád a naplno je provozuju.

### Především kolem hudby se točí celá vaše rodina...

Rodiče brzy pochopili, že mám talent, a tak se u nás objevily klávesy, například malé, pak větší. A jednoho dne jsem stál v pokoji s klavírem – to už jsme se z Hradce Králové přestěhovali do Brna. Rodiče tu změnu trvalého bydliště udělali především kvůli mně, protože jsem tam mohl chodit do školky pro nevidomé, a také na základní uměleckou školu, kde jsem studoval hru na klavír a zpěv.



Klavír a zpěv mi při vystoupení splyvají v jediný nástroj....

Rodina byla a je moje senzační opora: babička, co mi brzy zpívala, oba rodiče, kteří přizpůsobovali život vlastně mně na míru, i mladší sestra. Myslím, že jsem zapomněl v tom mixu trpělivosti i netrpělivosti jmenovat svoji umanutost – už jako malému klukovi mi bylo jasné, jakým směrem chci jít. Hudba byla jasné světlo na obzoru. Oddanost mé rodiny pokračovala, přestěhovali jsme se do Prahy, abych mohl vystudovat populární

zpěv na Pražské státní konzervatoři. Jsem zatím jediný nevidomý hudebník, který tuto školu absolvoval.

**Na sérii fotografií, které mi zaslala vaše maminka, jste kluk, který provozoval ve volném čase hodně sportovních disciplín. Sportu jste se nebál, asi vás nejen bavil, ale i pomáhal...**

Pomohl mi jistě kromě jiného ve zlepšení imunity, to když jsem se

začal otužovat. Od mala jsem plaval a běhal, začal jsem brzy jezdit na kole, nemohl jsem samozřejmě jezdit na singl kole, oblíbil jsem si tandem. Jezdili se mnou buď rodiče, nebo sestra.

Dnes už můžu jezdit i různé profily, našel jsem skvělého dalšího partnera na delší trasy. Filip je bývalý profesionální cyklista a dnes u nás v sousedství provozuje cykloservis. Jsem rád, když si udělá čas, abychom

spolu vyrazili na výlety po okolí. Vyzkoušel jsem jak běžky, které mají nevidomí hodně v oblíbenosti, tak i vodní lyže.

S běžkami jsem ale skončil poté, co jsem si před osmi lety zlomil nohu tak komplikovaně, že jsem strávil měsíc na motolské jípci, a potom jsem se znovu učil chodit. Nicméně návrat na vodní lyže jsem ze svých plánů ještě úplně nevy pustil. Obecně mě sport jistě udržuje v kondici, vím



S mámou a tátou: Nový Zéland, Mexiko a Ohňová země. Naše velké cesty za velkými zážitky

dobře, že když zvládnou na kole šedesát kilometrů, v pohodě odehrají dvouhodinový koncert. Samozřejmě ne ve stejný den. *(směje se)*

#### Ovšem váš úraz byl i zlomovým okamžikem pro vaši profesní práci.

Pár měsíců po mé lyžařské havárii, kdy jsem ještě chodil o francouzských holích, jsem odjel do Lázní Jáchymov. Paní primářka Součková, mimochodem bývalá ministryně zdravotnictví, mi poté, co se dozvěděla, že umím hrát a zpívat, nabídla, abych vystoupil jeden večer pro lá-

zeňské klienty. Už jsem byl pár let po studiích, měl jsem za sebou nemalé vystoupení, ale právě tahle nabídka se stala odrazovým můstkem k mé profesionální kariéře. Moje znovuvvedení na pódium, kam jsem se tehdy dobelhal, dopadlo dobře. Cítil jsem z vystoupení obrovskou radost. Znovu se to rozjždělo, cítil jsem, že se mi vrací hudební energie. Získával jsem další nabídky i sólových koncertních večerů. Dnes koncertuji po celé republice, někdy sám, jindy s bezvadnými chlápky ze své kapely, ale když přijedu do Jáchymova, mám pocit, jako bych se vracel domů.

#### Samostatným tématem by byla spolupráce s Tomášem Kymplem, vaše další výzva...

S Tomášem jsme se potkali už na konzervatoři. V roce 2006 jsme spolu natočili takovou studentskou desku Některý lidi, Šest skladeb, tzv. halftrack. Pak mě v roce 2017 Tomáš pozval jako hosta na svoji desku Pánský klub a na rok 2020 chystáme konečně regulérní společné album, které se bude jmenovat Doktor duší podle titulní písně. Mimochodem, s tou písní jsem vloni zvítězil dvánáctkrát v hitparádě Českého rozhlasu a získal jsem Platinovou dvanáctku



a k tomu ještě výroční cenu Legenda nočního proudu Českého rozhlasu v kategorii objev roku. Spolupráce s Tomášem, dnes mezinárodně uznávaným skladatelem, mě ohromně baví a těším se na její pokračování...

#### Jak vypadá váš repertoár kromě vlastních skladeb? A podle čeho vnímáte publikum?

Myslím, že dokážu poznat, jaká je v publiku nálada, vřelost se odrazí nejen v délce potlesku, ale také v tom, jestli se mnou lidé tleskají do rytmu nebo zpívají. Jestli si vystoupení naplno užívají nebo jde jen o „zdvořilostní“ odezvu... Blízko sebe mívám další neomylný (i kritický) hlas, tátů. Řekne mi někdy bez obalu, co mohlo být lepší. Program stavím podle intuice a atmosféry obecně. Dnes už mám s hraním jistou zkušenost, takže mi pořadatelé věří. Důležitá je pro mne pokaždé i akustika prostoru. Nejraději si do koncertu vybírám písničky našich i světových legend: Jiřího Šlitra a Jiřího Suchého (s panem Suchým jsem se osobně setkal při natáčení cédéčka Pánský klub – senzace!), Waldemara Matušky nebo Pavla Bobka. Miluju britskou populární hudbu – Phila Collinse, Chrise Reua nebo Eltona Johna...

#### Jeden z vašich geniálních předchůdců, Jaroslav Ježek, vnímal svůj svět tmavomodře.

Rád cestuju, jezdím k moři, možná i tam někde nacházím „ježkovskou“ modř. Je pro mne nádherné poslouchat zvuk moře, šumění vln, křídla letících ptáků. Různé zvuky, sramoty a tóny, lidské dialogy. Kde to jde, ohmatám si materiál stavby. Nádhera je slyšet zdálky zvonění zvonů. Vnímám šimrání slunce, dokážu rozpoznat i podle poklesu intenzity, když jde spát. Rozpoznám strnávání i sychravý den. Táta tvrdí, že aspoň základní světlocit mi zůstal zachovaný.

#### O PRVOTŘÍDNÍM ZÁZEMÍ

**Jana Jarešová:** Když jsme postřehli, že má Honza talent, snažili jsme se ho všemožně podporovat. Práli jsme si, aby se hudbě věnoval. Začali jsme kopírovat styl života našeho syna, „následovali“ jsme ho. Já jsem se přizpůsobila zcela, bylo nemožné, abych chodila do práce, manželovou starost bylo zabezpečit rodinu, což vyřešil tak, že v Brně založil počítačovou firmu TurboConsult. Zůstat doma nebylo pro mne snadné, protože jsem pracovala jako průvodkyně, byla jsem zvyklá být mezi lidmi. Byl to ale nejlepší způsob, jak být Honzovi po ruce, měl stále blízko z naší strany individuální pomoc. A když později začal na konzervatoři dostávat nabídky, aby někde zahrál, začala jsem samozřejmě organizovat celý pořad dne. Zjistila jsem, že všechno, v čem by mu pomáhala agentura, umím sama – ten turistický ruch, bývalé průvodcovství, ta organizace byla ve mně...

Napřed jsem cítila před kompletním pořádkáním akcí respekt, ale pak jsem pochopila, že jsou tam shodné paralely. Dnes už máme své role rozdělené: Honza se domlouvá s kolegy muzikanty, já s organizátory. Takhle

**Myslím, že dokážu poznat, jaká je v publiku nálada, vřelost se odrazí nejen v délce potlesku, ale také v tom, jestli se mnou lidé tleskají do rytmu nebo zpívají.**



Další koncert, po boku s maminkou...

fungujeme a klape to. Včetně „kostýmu“, někam je třeba bílá košile, pro venkovní a zimní variace hraje Honza v rukavicích bez prstů. Jde o variantu cyklistických rukavic, naučili jsme se je kupovat v Německu, kde jsou na jednom e-shopu prezentovány jako „muzikantské“.

Můj manžel Vladimír na naši prvotní situaci reagoval úspěšnou počítačovou novinkou FriendlyVox: program vznikl v týmu jeho šikovných programátorů v roce 2014, je zdarma a hlavně je úplně jednoduchý. Honza jako umělec je spíše technický antitalent, ale díky FriendlyVoxu si může přečíst noviny, má přístup k Wikipedii, k YouTube, může si poslehnout muziku – je to pomůcka i potěšení zároveň.

Honza se veškerou hudbu, kterou hraje, učí náslechem, ostatně takto

#### Honza Jareš (\*1981)

Zpěvák a klavírista, profesionální hudebník. Narodil se v Hradci Králové, své dětství prožil v Brně, kde absolvoval základní školu pro nevidomé a souběžně základní uměleckou školu, obor zpěv a klavír. Poté se přestěhoval do Prahy a byl přijat ke studiu na Pražské konzervatoři. Zde studoval jako hlavní obor populární zpěv (prof. Lída Novová) a současně i moderní klavír, nejprve pod vedením prof. Miloše Nopa a po jeho smrti pod vedením prof. Karla Štolby. Studium zakončil absolutoriem 2011 jako první nevidomý student v historii školy.

Začal působit jako profesionální hudebník, vystupuje jako cocktail pianista v předních pražských podnikách, vedle toho odehraje ročně bezmála stovku koncertů po celé ČR. Vystupuje sólově nebo v doprovodu špičkových instrumentalistů, jako je Jaromír Helešic na bicí nástroje nebo Tomeš Smetana (kontrabas).

Spolupracuje s hudebním skladatelem Tomášem Kymplem, který dvakrát po sobě zvítězil v mezinárodní skladatelské soutěži The UK Songwriting Contest ve Velké Británii. Společně vydali v roce 2006 album Některý lidi, s Tomášovou písní Doktor duší získal Honza Platinovou dvanáctku za dvanáct vítězství v hitparádě Českého rozhlasu. V roce 2019 obdržel výroční cenu Legenda nočního proudu Českého rozhlasu v kategorii objev roku.

[www.honzajares.cz](http://www.honzajares.cz)

za pomoci svého absolutního sluchu vystudoval celou konzervatoř. Učit se noty zapsané v slepeckém Braillově písmu nemělo pro Honzu nikdy smysl. Populární hudba, kterou Honza hraje, není v braillovských notách k dispozici, a ani jeho učitelé na ZUŠ nebo později na konzervatoři Braillovo písmo neznali. Takže když se dnes Honza rozhodne nastudovat nějakou skladbu, najde si ji na YouTube, vybere si verzi, která se mu líbí, a s ní pak pracuje dál, většinou za pomoci nahrávky na kazetovém magnetofonu. Honza tvrdí, že tátův „patent“ využívá ze všech nejvíce!

Občas to nemíváme s produkcí všech naplánovaných programů jednoduché, ale na druhou stranu začínáme já i Vladimír situace, které bychom jinak nepoznali... ●